

Jmenuji se Orel

Text © Romi Grey, 2019

Illustration and cover © Ondřej Smeykal, 2019

Graphic design © Vladimír Vimr, 2019

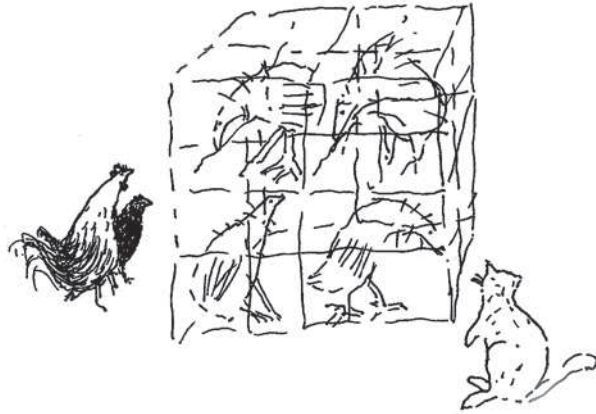
© Credit-plus s.r.o., 2019

ISBN 978-80-906979-8-0

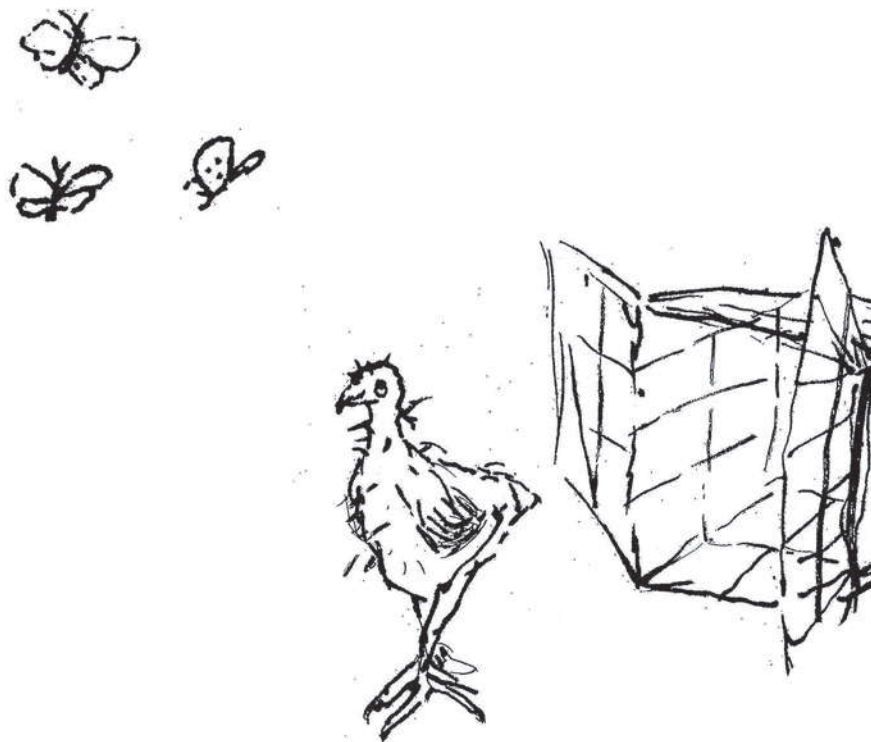
Jmenuji se Orel

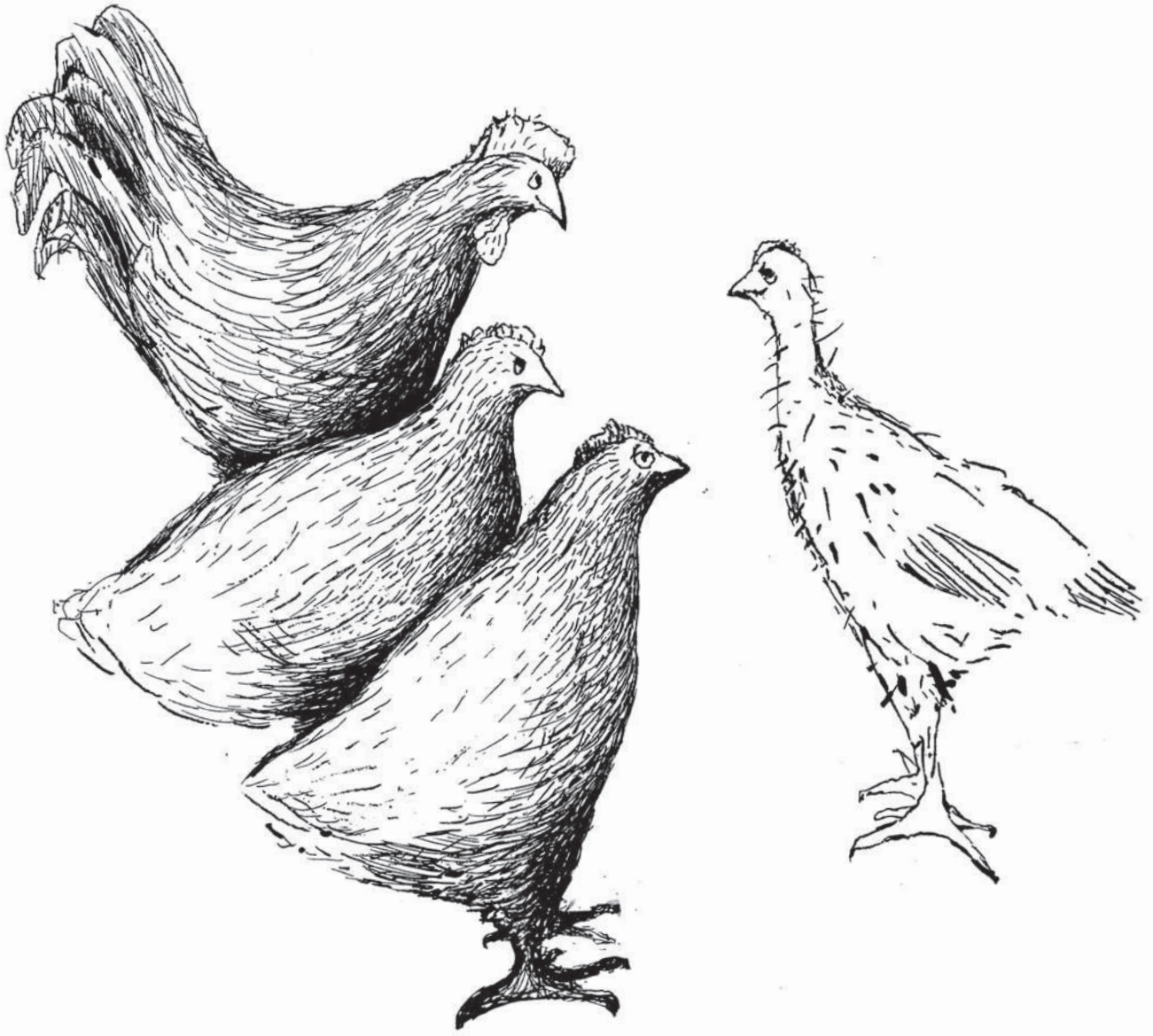
Romi Grey

KNIHA.JE

Bylo léto 2015 a mně se změnil život.
Já a několik z mého druhu jsme byly najednou venku.
Viděly jsme Slunce. Našim očím se vrátila barva.
Cítily jsme čerstvý vzduch. Nevěděly jsme, kam jedeme, ale to,
co přišlo, bylo překrásné. Pohyb. Roztažení křídel.
Ranní rosa na nohou. Hrabání v hlíně.
Bylo to omamné...

Jmenuji se Orel

Asi vás bude zajímat, jak jsem k tomu jménu přišla.

Vždy jsem byla jiná. Všimly si toho nejdříve mé sestry. Být v jejich blízkosti bylo někdy nebezpečné. Jednoho dne, kdy nás do výběhu přišla pustit naše nová paní, co se teď o nás starala, už jsem to věčné pronásledování svých sester nemohla snést. A tak jsem udělala něco podivného. Jak se později ukázalo, bylo to to nejlepší, co jsem mohla udělat. V rychlosti jsem se rozběhla, roztáhla křídla a skočila té paní do náruče.

No popravdě, asi jsem ji dost vyděsila, protože lidé se bojí vztekliny a všelijakých věcí, které nemají pod kontrolou.

Paní to leknutí vydržela. Pro mou odvahu odejít od svého druhu a být volná jsem dostala jméno Orel. Od té doby žiju svůj život šťastné slepice plný dobrodružství, která vám budu vyprávět.

Dobrodružství začalo slovy... máš ráda salát?

Můj kamarád byl kocour. Rádi jsme se venku toulali.

Vzpomínám si, jak úžasná byla dobrodružství, na která mne bral. Nikdy jsme nemuseli jít moc daleko. I přes svou nenápadnost jsme byli ale nápadní...

Pár metrů od místa, kde jsme se setkávali, stál skleník. Byl plný rajčat, salátů a okurek. Já o sobě věděla, že jsem tak trochu jiná slepice, ale že to tak má i kocour se seriózním jménem Čip, jsem netušila.

Vzpomínám si na dobu, kdy jsme se seznámili. Bylo to krátce po tom, co jsem u lidí našla nový domov. O tom, že jsem po svém pří-

jezdu působila jako celebrita díky své nestandardní vizáži, vám ještě povím.

To co chci říct teď, je, že když mě kocour prvně uviděl na dvoře, jen tak pohodil hlavou a řekl: „Máš ráda salát?“

Ze svého domova ve velkochovu jsem znala jen krmné směsi.

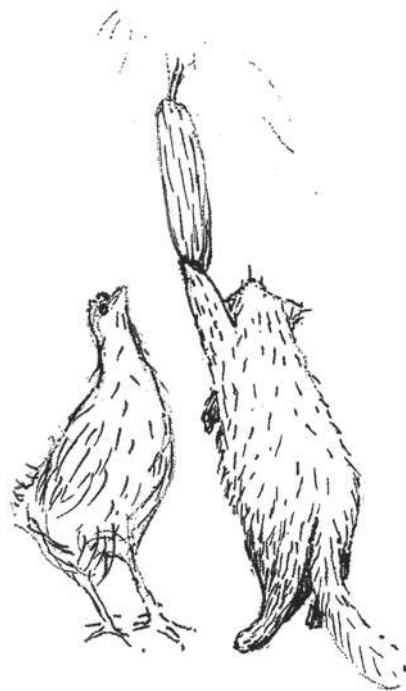
Jídla bylo dost, ale chuťově a barevně pořád stejné. Jo, takový salát, to byla jiná káva. Musím říct, že jsem zjistila, že mi moc chutná. Nechápu, jak jsem bez něj mohla žít.

Vzduch ve skleníku byl vlhký jako v pralese. Velice nenápadně jsme vešli. Začala jsem se rozhlížet.

U země bylo něco, co asi bylo ten salát. Pustila jsem se do ozobávání. Kocour se spokojeně rozhlédl, jako že je naše přátelství pěkně spiklenecké, a pustil se do okusování okurky hadovky. Jak se ta okurka od země zkracovala, tak se Čip natahoval. Stoupl si na zadní tlapky a pokračoval v jejím pojídání. Vůně nakousané okurky je něco omamného. Čip je prostě gurmán a ví, co je pro kočky dobré.

„Ty kocoure,“ napadlo mne, „taková malá otázka. Neměl bys jíst a chytat myši?“

Čip se protáhl. „No možná by to tak mělo být. Ale víš, potřebuji vůni. No a mně voní okurka, rajče, brambory. Nedávno jsem ochutnal

avokádo. Ty jo, to bylo něco! Chápeš, jak může vyrůst něco, co takhle báječně chutná? Myši mám rád, ale ty raději honím. To by nikdo nevěřil, co legrace s nimi zažiju. Nejdříve se očima pozorujeme. Pohledy se prohlubují. Já pak otevřu pusku a ony vykulí oči, naježí vousky a za tichého vypísknutí hra na honěnou začíná...“

